

16

Лезо проходить у кількох міліметрах біля скроні, і я мимоволі відхиляю голову. Помітивши це, вона спеціально торкається моєї щоки, холодний метал мало не обпікає шкіру, ще теплу після душу.

- Е-е-е!

- Що ти таке лякане? - пальці в неї вправні, але долоні холодні.

- Та ти ж холодюща як смерть!

У відповідь Ульріка ще тісніше зав'язує мені на шиї простирadlo, ну я ж казав - злюка злюкою! Демонстративно відвертаюсь до завішаного фотками вікна.

- А ну не крутись!

- Ги-ги-ги! - Аніка підсміюється зі свого кутка, звідки вона споглядає нашу боротьбу.

Противним низьким голосом, вона так сміється, коли хоче подратувати.

Та будь ласка - знов обертаюсь до дзеркала, зрештою, на ньому теж висять фото, щойно принесені.

Фотографії були великі, А4 формату, всі до однієї чорно-білі, але найголовніше - вони були всюди. У кімнаті - розкидані по ліжку, на комп'ютерному столі, приклеєні скотчем до вікон та дзеркала, над монітором, у шухлядах, на кухні - прикріплені магнітами до холодильника, пришпилені кнопками до пеналу, в коридорі - на вхідних дверях, на вішалці, під телефоном, по всій квартирі - просто наклеєні на шпалери, Ульріка постійно заносила улюблені знімки із собою до ванни, де незмінно заливала їх водою. Аби легше було прибирати волосся, ми згорнули килим і винесли його в коридор, тепер фотки валялись також і на паркеті. Дивлячись у дзеркало, складалося враження, що мене стрижуть просто посеред відкритої фотовиставки.

Я сиджу, замотаний у простирadlo, посеред кімнати, поряд мене грізна Ульріка, а по периметру бігає Аніка й усюди, де може, тулить фотки з нової серії.

Це тривало вже другий тиждень. Щойно зайшовши до помешкання, Аніка першим ділом поклала на стіл свій кубік рубіка, а другим - дістала з валізи величезний фотоапарат. За три дні, які вона в нас прожила, Аніка встигла відклацати кілька гігабайт, ми її весь час підколювали з цього приводу. Я одразу зрозумів, що конкурент з мене ніякий, і сховав

свою мильницю разом із "фільмами". Тепер було кому постійно фотографувати Улю.

- Ані, глянь, рівно?

- Ага, - вона саме ліпить скотчем на дверцята шафи чергову фотку, обертається навіть не подумала.

У нас якось сама собою склалася звичка ходити по місту утрюх, і поки на вулиці було світло, Аніка не вгавала - вона видиралась на паркани, звішувалась з поруччя, затулювала нас мало не в кожен під'їзд - у неї, як і в сестри, було унікальне вміння переконувати - простіше кажучи, йти кудись із нею було б просто нестерпно, якби не її фантастична безпосередність, яка просто зачаровувала. Аніка виглядала як трохи зіпсована, але загалом симпатична дитина із черговою дорогою іграшкою. Свій кубік рубіка вона також брала з собою і, біжучи за черговим кадром, зазвичай давала потримати мені або Ульріці.

А тоді одного дня - вже коли переїхала до сестри - прийшла і кинула на стіл цілу пачку великих чорно-білих відбитків - мовляв, потім подивитесь.

От ми й дивились: уже кілька днів вони висіли по всій квартирі - не відгороджені рамками, відбитки скидалися не на фотовиставку, а на вікна в інший - не геометричний - простір, пастки, у який неочікувано провалювався погляд, намагаючись знайти капці чи флешку.

Клацання ножиць знову припиняється, Ульріка виходить з-за моєї спини і дивиться, чи рівно виходить.

- Не крути головою! - торкається пальцями моїх скронь і злегка обертає голову ліворуч-праворуч. - Заплющ очі!

Слухняно виконую наказ і відчуваю, як моїм обличчям рухається струмінь повітря, спершу навколо очей, тоді на бровах, а потім над губами - це вона намагається здмухати короткі волосинки, аби вони не потрапили в очі абощо, її дихання пахне лимонною зубною пастою і персиковим соком, я складаю губи трубочкою і намагаюсь наосліп зробити те саме. Бац!

- А-а-ай! Битись ножицями некрасиво! - тим більше бити мене ручкою по голові, очі я розплющив від несподіванки. - А-а-ай!

Вона тицьнула помазком для гоління мені прямо в ніс, а тоді заходила змахувати решту волосинок з обличчя. Метод, без сумніву, ефективніший, але набагато менш приємний.

- Ну все, обтрушуйся сам, - розкручує мотузки, які тримали простирадло на шиї. Життя одразу стає на порядок прекраснішим.

- Тепер моя черга! А ну сідай! - тягнув до ножиць. У відповідь Уля пирснула зі сміху.

- Сміливі експерименти відкладемо на потім. Ані, я підую голову помію, і вся твоя, - та у відповідь бубонить щось незрозуміле. - Можеш поки тут підмести.

Кого з нас двох стосувалась остання репліка, неясно. Хай там як, ніхто з нас до віника не тягнеться. Аніка нарешті завершує зі своїми фотками і йде розкладати хитре перукарське приладдя, я ж натомість роздивляюсь, чим вона нам завішала кімнату.

На фото ми з Ульрікою тримаємось за руки. Власне, нас самих не видно, лише долоні крупним планом - завдяки нашим рукавичкам знімок вийшов гарним, хоча й трохи кумедним. Вона носить плетені рукавички з обрізаними пальцями, але якщо накинути чохол, нашитий із зовнішнього боку долоні, усі пальці будуть закритими - вони тепліші й зручніші від звичайних, такі рукавички стали дуже популярними ще минулої зими; одна з тих речей, які Ульріка невідомо звідки одного дня принесла додому. На мені такі самі, але оригінальні військові: це насправді була спеціально розроблена модель для

снайперів, яку потім запустили в широке виробництво. Мої - чорні зі вставками на долоні, її - світло-коричневі із геометричним візерунком.

- Ані, йди сюди! - голос Ульріки звучить приглушено, їй ледь вдається перекричати воду. Допомога вирушає негайно.

Друге фото - з самої акції, паперовий літачок із великими чорним літерами B-52 на крилах перелітає через високий білий паркан. Це паркан американського посольства, хоч цього й не видно в кадрі. Третє фото: група людей біля високого білого паркану запускає паперові літачки, які без дозволу вторгаються у повітряний простір іншої держави й приземляються на американській території - у дворі посольства. Частина літачків в повітрі, інші тільки готуються до запуску, збоку біля розстебнутого наплечника сидить хлопець у сіро-зелений вітровці і дістає з наплечника пачки складених літачків. Аніка дуже старалась, але в кадр все одно втрапили кілька фотографів. Їх, там крутилось чимало, було навіть дві камери, зрештою, розрахунок був саме на картинку в ЗМІ. Ми в Urban Strike так ніколи не робили.

Власне, я пішов на це подивитись, тому що ця задумка із літачками - це моя ідея. Той хлопець на фото - Артем, одного вечора він подзвонив мені і сказав, що вони хочуть організувати акцію протесту, тобто справжню, без партійної символіки, журналістів вони гарантують - ну, це ясно, треба тільки придумати сценарій самої акції, щось непафосне, але переконливе, у мене, здається, є подібний досвід, чи не міг би я допомогти? Ну і - я ж розумію - краще, щоб була "картинка", це для журналістів. Вони вже думали про транспаранти і свічки, але якщо в мене є краща ідея... Словом, ідею з літачками він сприйняв на "ура" - лаконічно, цілком в межах закону, до того ж непогана картинка, хоча від свічок вони таки не відмовились.

Був час, коли я ходив на всі подібні пікети. Не те щоб вірив у те, що це дійсно щось змінить, ні, мене просто приваблювала стилістика. Померзнути з транспарантом перед очима охоронців і оперативних камер, зіграти роль чергових ображених і пригноблених у театралізованому перформансі, начепити на рюкзак значок чи стрічку як символ принципової незгоди із чимось там; може звучати смішно, але це затягує

Дівчата повертаються з ванної, Ульріка всідається на стільці і пояснює Аніці, чого від неї хоче:

- Тільки підрівняй кінці. Не треба нічого вистригати, не треба гривок. Просто підрівняй кінці. Ні сходишками не треба, ні каре. Просто підрівняй, добре? - Аніка щоразу слухняно киває головою.

Я бачив журналістів, які ходять на прес-конференції переважно для того, щоб потусуватись і побачити знайомих. Із подивом я зауважив, що так само є певна кількість учасників акцій протесту, які ходять майже на всі подібні заходи, від солідарності з політ'в'язнями Білорусі до протесту проти закриття книгарень. Не те що їм було цілком байдуже, що саме скандувати і з яким текстом тримати розтяжку, але відчувалось, що саме дійство їх цікавить чи не більше, ніж результат - часто вкрай примарний, до речі. Зарядити кричалку гарним синхронном на двадцять-тридцять голосів, взяти в руки мегафон і задвинути щось полум'яно-пафосне, покричать "Боягузи!" щільно заштореним вікнам (вимоги техніки безпеки в усіх урядових установах), спробувати донести високу ідею перехожим, яким не подобається гамір; в цьому був своєрідний драйв, щось на зразок "безпечного екстриму" - отримуєш свій адреналін і не особливо переживаєш за неущкодженість організму. Точно знаю, я й сам був таким.

- Ані, ну якого біса, ну я тобі що казала!!!

З цієї спільноти було кілька шляхів. Кілька людей, щоправда, так і залишились малювати розтяжки, вигадувати кричалки і розігрувати перформанси, але решта розбігались. Можна було розчаруватись в усіх ідеях та податись в молодіжний відділ якоїсь партії. Протести й пікети були в моді, вміння грамотно провести акцію коштувало добрих грошей. Або можна було забити на ці іграшки і оголосити свою власну невелику війну - будь-кому - з махачами, переховуванням, вистежуванням, відсидками та іншими атрибутами реальних пацанів. Або повернутись до того, що приносить справжню радість в житті - друзів, мандрів, спорту, смачної їжі, музики, сексу. Або зустріти Тайгера.